

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
fie-care publicare.

Din cauza s. serbători de mâne Nrul următor va apăre Sâmbăta în 5 Februarie.

„Gesta Hungarorum“.

Sub titlul acesta aflăm un articol în „Timpul”. Este diarul cel mai conciliant față cu lucrurile din Ungaria. Diplomația ungurească însă a dus-o de parte. Ea a știut lucra ca și România cu interese omogene să se înstrăineze de Ungaria și prin aceasta de Austro-Ungaria, ba ea a știut ca și nuanțele politice, care se arătau mai aplecate spre o apropiere politică de Austro-Ungaria, să vorbească în tonul articolului ce reproducem mai la vale.

Este trist când conducătorii sortilor monarhiei respădesc nemulțămirea cu atâta profuziune fără nici un motiv și numai în paguba monarhiei. Sau vor ei se ducă monarhia în brațele unei nouă nemulțămiri generale interne însoțită de vre o isolare nouă în cele esterne?

Am stărut mult pentru întoarcerea dela cărare care, după modestele noastre păreri, nu duce la fericirea monarhiei austro-ungurești, înse vocea noastră și preste tot vocea românilor n'a fost băgată în seamă. Din contră am fost luați preste picior și acușați că gravităm în afară în aceleși momente, când fiii și frații nostri sângerău, făcând bravurile cele mai mari pe câmpurile de luptă pentru Austro-Ungaria. Cine știe ce va se dăca ași vërșă sângele, va ști și ce va se dăca a desprețui acest sânge.

Pentruca se putem fi mai curând și mai sigur apăsați, noi cei ce am fost tot-deauna cei mai buni patrioți, diplomația înțeleaptă a trebuit se înceapă hărțueala diplomației și cu România. Campania diplomatică e lungă și încă nesfârșită; dar a contribuit că și simpatiele câte le avè Austro-Ungaria în România s'au prefăcut în antipatii precum se poate vedea și din articolul următor:

„Vecinii noștri de soi, dăce „Timpul”, maghiarii, au un proverb „kapkod mint a vizbe haló”, care fiind a lor, în a lor limbă se cuvine să fie exprimat. Esprimat în românesce, el are înțelesul; dă cu mâinile de a orba în toate părțile, ca să apuce ce-o fi apucând, întocmai ca cel ce e pe cale de a muri în apă. Maghiarii îl aplică la oamenii pripiți și în deosebi la aceia care, aflându-se în primejdie, își perd bunul cumpăt și măresc ei însuși primejdia, de care vor se scape. Noi, oameni de o fire mai răbdătoare și mai chipzuită, trebuie să aplicăm la politica ce urmează maghiarii față cu noi.

„Un popor pornit pe curba coboritoare a evoluțiunii sale firești, precum ar fi dăcând fericitul Conta.

„Sosit cel din urmă în rëndul popoarelor ce-au nimicit cultura antică, el s'a înfipt în mijlocul unei rase străine de densus, dar ténér, cum era, încetul cu încetul a întemeiat un stat, Ungaria, o noțiune geografică foarte vagă, dar un adevăr netăgăduit. Venind aici, maghiarii au dat peste fărâmurile popoarelor ce stăpâniseră odinioară pământul fiind dar atât prin număr cât și în virtutea apitudinilor lor mai primitive cei mai puternici, au fost veacuri întregi reprezentanți ai vieții politice dezvoltate pe bucata de pământ ce au ocupat.

„Se vor împlini însă în curând o mie de ani dăcând ei sunt stăpânii situației, dar în tot timpul acesta nu au produs nimic, prin nimic n'au contribuit la marea lucrare a înaintării popoarelor europene.

„La început, veacuri întregi ei trăiesc din prada ce-o fac prin țările vecine, sînt, ca toți cei năvăliți în Europa un element destructor.

„În urmă, primind, pe cât puteau, firea noastră par a se constitui în element de ordine, însă străini în mijlocul nostru, ei rămân chiar în virtutea legilor firești un element disolvant, și, când pentru întâia oară, li se dă o misiune europeană, ei nu o înțeleg.

„Un român, Ioan Corvin, se pune în fruntea popoarelor din regat, când e vorba să se pună stavilă înaintării osmanilor. Maghiarii îi taie pe fiul acestuia român, pe Vladislau, anume pentru că era român și atât în virtutea faptelor sevêrșite de părintele său, cât și în urma sortii tragice a fratelui său, se urcă Mateiu Corvin în scaun, pentruca să creeze cea mai strălucită epocă în istoria Ungariei, singura cu care se mândresc maghiarii.

„Ce miserie trebuie să fi fost în Ungaria înainte de Mateiu și după densus, asta o vedem din proverbul „meghalt Mátyás, oda van az igazság” (a murit Mateiu, a perit dreptatea). Un singur român a stat pe tronul Ungariei și acela e chiar și pentru maghiari însă și personificarea dreptății.

„Și pentrucă maghiarii nu aveau în ei însuși ceea ce închiagă oamenii în state, simțimântul dreptății adevă al ordinii, murind Mateiu, n'a perit numai dreptatea, ci dimpreună cu ea și Ungaria.

„Sute de ani statul întemeiat de dinșii a remas întreg: în ziua însă, când s'a apropiat cea dintăiu primejdie mare, el s'a surpat.

„Nu s'a surpat însă Moldova cea mică, nici Muntenia ceaslabă. Vecini le am fost turcilor și deschise ne erau hotarele, dar Pașa turcilor n'a stăpă-

nit nici la Tergoviște nici în Iași ca în inima Ungariei de parte spre apus nici giamie mohamedană n'a stat pe pământ românesc ca la Buda. Ne am luptat și cu brațul și cu mintea și cu inima răbdătoare și am dus o, noi singuri știm cum, până în ziua de astăzi. Eară maghiarii netrebnci s'au dovedit și se luptau în unire cu Turcii contra Habsburgilor pe când aceștia atunci reprezentanți ai societății europene, ridicau osti din apus, ca să elibereze Ungaria. Noi am fost sentinela europeană, noi am împlinit față cu Turcii misiunea pe care față cu Maurii a împlinit o Carol Martel: noi prin Corvini, prin Mircea și Vlad Tepeș, prin Stetan și Mihaiu, când prin arma purtată de un braț hotărit, când prin mintea deșteptată a boerimii noastre. Și departe ar fi înaintat Turcii, dacă noi n'am fi știut să ne păstrăm poziția în dosul lor în tot timpul până cand Habsburgii n'au putut să i înfrângă la Zenta.

„Ear după ce-au trecut primejdiile mari, maghiarii își reincep lucrarea de element destructor.

„Eliberând Ungaria, Habsburgii se pun să restabilească ordinea socială, temelia dezvoltării pacifice și iau drept devisă principiul lui Matei Corvin: „*Justitia regnorum fundamentum*”; dar ei se află față în față cu maghiarii, cari nu suportă dreptatea și fac mereu revoluțiuni, sub Rakoczy, sub Tököly, și Barcsay, sub Veselényi și Kossuth, vrăjmașul neîmpecat al regelui încoronat și idolul lor de astăzi.

„Acum 20 — 30 de ani Europa cuprinsă întreaga de o pornire revoluționară, începe să aibă simpatii pentru acest popor ale cărui tradiții toate sunt revoluționare, și l socotește vrednic a împlini misiunea timpului modern, capabil să poarte cultura în Orient, și fiind că l socotesce, îl ridică, îl susține și face stăpên pe destinele unei întregi împărății.

„Dar numai prin popoare europene se pot împlini misiuni europene, și dacă nici Maurii, nici Turcii, două popoare atât de fruntașe, nau putut să ia parte la lucrarea noastră comună, maghiarii, care n'au nici măcar vellea de a și fi păstrat individualitatea, vor rămâne, întocmai ca evreii, un element străin și disolvant.

„Șapte-spre-dece ani s'au împlinit dăcând ei se resfață la putere: ce a eșit din munca acestor ani?!

„Au sgduit împărăția din temelile ei, au slăbit simțimântul dinastic ce una popoarele la o pacinică lucrare s'au ruinat popoarele din Ungaria, sau ruinat chiar ei însuși și numai ca să le ruineze și pe aceste.

„A împedeca dezvoltarea firească a popoarelor din Ungaria, aceasta a fost singura idee care i-a condus; nu s'a luat în timpul acesta o singură mē-

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus de E. B.)

(Urmare 12).

— Domnule Cristian Goefle, dăce ea privindul cu atenție încă o dată, e de minune cum sameni unchiului Dtale.

— Mi s'a spus aceasta adese-ori domnișoară; se pare o asemănare frapantă.

— Eu nu l'am vădut bine și pot și dăce că fața nu-iam vădut-o mai de loc; dară accentul său pronunția sa... sînt absolut a le Dtale!

— Eu am cređut că glasul meu e ceva mai ténér! replică Cristiano care se nizuise în Stolborg ași face glasul cât se poate de bētrân.

— Da, fără îndoială, dăce ținera copilă, diferința în vērștă se vede, deși eu pot dăce că unchiul Dtale are organ foarte frumos. Cu toate aceste el nu este bētrân așa-i? El nu mi s'a părut nici de cum așa bētrân, precum l face lumea.

El are ochi minunați și aproape statura Dtale.

— Aproape statura mea, dăce Cristiano, aruncând fără voe o privire asupra costumului doctoru-

lui în drepturi, și întrebându-se dacă oare Margareta își bate joc de el s'au îl întreabă serios.

El se hotări a grăbi esplicația.

— Unchiul meu și eu, mai avem o asemănare, dăce el, adevă; interesul foarte viu pentru o persoană din cunoștința Dtale, și devotamentul de care sîntem animați pentru dēnsa.

— A! a! dăce ținera copilă earăși înroșind însă cu o sinceritate ce risipi bănuelile lui Cristiano; eu vėd că domnul unchiu al Dtale este un guraliv, și că ți-a spus de visita mea din astă-sară.

— Eu nu știu dacă i-ai încredințat vr'un secret, ce mi-a spus unchiul meu, nu conține nici un secret, ce te ar putea face să înroșești.

— El ți-a spus... și a spus... Dta ai fost acolo de bună samă în vr'o odaie sau cabinet din apropiere? Ai ađut toate?

— Ei bine, da, răspuse Cristiano, vėdend că încrederea vine mai repede dacă el profitează de ideia ce i se prezentă așa fără voie, eu eram în odaia de durmit, ocupat a rânduî hărțile unchiului meu, fără știrea sa și fără voea mea eu am ađut toate.

— Foarte frumos! dăce Margareta ceva confuză și totuși indestulită în fundul inimei fără ca să-și poată da despre această samă; în loc de un confident vėd că am doi.

— Confidențele Dtale au fost acele a unui ânger în aparență; însă eu încep a crede că ele au fost acele a unui demon!

— Îți mulțămesc de opinia cea bună ce o ai despre mine! fi-mi va permis a ști pe ce motiv o fondezi?

— Pe o disimulație ce nu mi-o pot esplica. Dta ai descris pe baronul Olaus ca pe un monstru în privința fizică și morală...

— Pardon, domnule, Dta ai priceput rău. Eu la'm descris neplăcut, groaznic, eu n'am dăce că el este urit.

— Și totuși Dta ai putea-o dăce, căci el este ca se vorbim sincer, o uriciune completă.

— Judecând după fisionomia sa dură și rece, da însă toată lumea este de acord, când dăce, că el are trăsături frumoase.

— Oamenii din țeara aceasta au o manieră particulară de a vedea! În sfârșit să nu ne disputăm de gusturi! Eu am altă vedere. Eu îl aflu urit și strimb, însă de un aspect comic și blând...

— Dta glumești, domnule Cristian Goefle, sau avem de a face cu un quiproquo. Doamne eartă-mē, doară nu vorbești de persoana care se află în fața noastră! Ar fi cu puțință să cređi că acesta este baronul de Waldemora?

— Nu trebuie să cred că acela este baronul, care vorbește de Dta ca de mireasa sa și pe care Dta însuși îl numești amantul Dtale? Margareta încep a ride.

— O! în adevăr esclamă ea dacă ai putut crede că eu tratez pe baronul Olaus cu familiaritatea

sură mai însemnată, nu s'a croit o singură lege care să nu fi avut în vedere acest scop distructiv.

„Și mai ales în protiva noastră se îndreptează mânia lor.

„Mai ales decât cu resboiul oriental și cu și se lăsece tot mai tare convingerea, că le lipsesc maghiarilor aptitudinea, ce s'a presupus la densii. În viața intelectuală nu produc aproape nimic deosebit, în viața politică sunt răi gospodari, ear în afară nu pot să înțeleagă simțimentul comun al nostru. Nu sunt pe din destul europeni, pentru ca să poată mistui cultura europeană și nu au nici o relație cu popoarele din Orient. Și acest popor ... își mistue toate puterile spre a împedea în dezvoltarea lor alte popoare mai trainice decât densul.

Spre noi încep dar a se îndrepta ochii tuturor, spre poporul român, a cărui inimă este aici dar ale cărui membri se întind departe în țările vecine, un popor de zece milioane de suflete, cel mai mare în orient, legat prin sânge de apus și prin religie de orient, poporul, care din ceea ce fusese acum câte-va decenii a ajuns a fi cel mai înaintat dintre popoarele din Orient, un neam de oameni hotărâți la luptă, statornici în lucrarea lor și răbdători, când e vorba de răbdare, și viclean, când e vorba de greutate, pe care nu le poate învinge cu puterea, dar mai pe sus de toate oameni iubitori de ordine, pe acest popor lumea voesce să-l cunoască și în Germania, și în Italia, și în Engli-tera, ba chiar și în Franca.

„Decând o simt aceasta maghiarii, pripiți din fire, și au pierdut cu deseversire sărta și apucă orbis ori și ce mijloc cele cadă la îndemână spre a-i opri în dezvoltarea lor pe românii din țările suse Coroanei sântului Stefan.

„Drept pretecest iau o idee, pe care chiar ei o propagă: tendența ce ar fi având românii de a se uni într'un singur stat.

„Nu este însă nici în România, nici în Ardeal un singur om politic, care se propage aceasta tendență, nu este el un singur partid, fie el ori și cât de neînsemnat, care se fi luat aceasta idee drept punct de plecare pentru combinațiuni politice. Și acela care ar îndrăzni se o face ar fi un vrăjmaș al intereselor poporului român și ar fi în România desaprobat chiar mai mult decât în Ungaria, căci mișcările violente a fost și sunt contra firii poporului român. Sântem împinși spre dezvoltare, voim să dăm și noi rata noastră în viața intelectuală a Europei: atât e tot; și aceasta pornire e atât de puternică, încât cu toată apăsarea politică și socială a maghiarilor, românii din Ungaria înaintează, le curg lacrimi de sânge, fac într'un an pasul, pe care sub un regim ca cel provisor l'ar fi făcut într'o zi, dar el răbdă și înaintează.

„Dar și răbdarea și are hotarele ei.

„O dovadă, că așa împărțiți cum sântem în mai multe state ne putem desvolta, este împregiurarea că renașterea noastră națională a pornit din Ardeal și că ea este unul dintre efectele binefăcătoare ale inriuririi Habsburgilor spre Orient. Și câtă vreme această dezvoltare va fi cu puțință, idea unei ire-dente române nu va putea să prinză rădăcini în Ardeal. În proporțiile însă în care românii din Ardeal vor fi jicniți în dezvoltarea lor, în aceleași proporții va crește și numărul celor ce vor dice: Ori perim ori ne unim. Și dacă maghiarii vor urma tot ca până acum, încurând va trebui să se producă

în mijlocul poporului român un curent, pe care oamenii nostri politici, mai chipzuiti decât cei maghiari, vor încerca să-l stăpânească, dar nu'l vor mai putea.

„Eată dar cestiunea formulată: prin măsurile lor nesocoteite maghiarii ațită spiritele și întărită un popor de zece milioane și-l face din ceea ce este și a fost totdeauna un element plecat spre mișcări violente, care sunt împotriva intereselor noastre, ale Ungariei și ale Europei.

„De aceea mai curând ori mai târziu cestiunea română va trebui să devie o cestiune europeană, căci este un interes european, singurul, care poate să umple prăpastia produsă de misiunea osmanilor între apus și răsărit, să nu fie jignit în dezvoltarea lui firească.

„Câtă vreme se putea crede, că românii urmăresc scopuri potitice în Ardeal, maghiarii putea să pară ca fiind în dreptul lor de apărare. Din și în și însă tot mai mult se invederează, că nu pentru tendențele lor politice, ci pentru avântul, cu care au pornit spre dezvoltare, sunt persecutați românii din Ardeal.

„Un act în aparență neînsemnat ne poate servi drept o nouă și puternică dovadă despre aceasta. Il publicăm aici din cuvânt în cuvânt:

Domniei sale domnului
Carol Davila,

general, șef al serviciului militar sanitar în București.

Cu ocașiunea adunării generale a asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ținută la Sibiu în August 1881, Prea Onorat Dta ai binevoit a Te însinua ca membru ordinar al acestei asociațiuni.

În conformitate cu § 5 al statutelor asociațiunii alegerea membrilor, cari nu sunt sudii austriaci, trebuie supusă aprobării guvernului țării, ceea ce s'a și făcut cu datul de 14 Septemvrie a. c. — Înaltul nostru minister de interne însă prin hotărîrea sa cu data 13 Noemvrie Nr. 61.649, 1882 a aflat de bine a nu întâri alegerea d tale de membru al asociațiunii. Astfel cu deosebită părere de rău, ne vedem în pozițiunea neplăcută, de a nu te putea privi de membru al asociațiunii transilvane.

Aducânduți aceasta la cunoștință, ne permitem tot de odată a te înștiința, că în semn de recunoștință pentru interesul ce ai dovedit pentru progresarea asociațiunii noastre comitetul a dispus a și se trâmte organul ei „Transilvania“ și pe viitor.

Cu aceste te asigurăm despre deosebita stimă ce și o păstrăm.

Din ședința comitetului asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ținută la Sibiu în 22 Decemvrie 1882.

Iacob Bologa

Dr. D. P. Barceanu.

v. preș.

secretariu.

„Cine este omul, pe care ministru de interne al Ungariei il socotește atât de primejdios?

„Generalul Carol Davila, un francez venit odinioară trimis de guvernul său în misiune, însă nu misiune politică, astăzi român și cu dreptul și cu inima, unul din cei mai de frunte oameni ai țării, însă om fără trecut politic. Multe a făcut acest Davila, atât de primejdios, decând se află în țeară și multe face și astăzi, numai politică nu. A organizat serviciul sanitar al țării, a inițiat școala de medicină și pe cea de veterinarie, a lucrat ca efor al spi-

talelor, este membru în consiliul superior de instrucție, vicepreședinte al societății pentru învățătura poporului român, părinte al copiilor orfane dela „Asil“, multe este numai om politic nu.

„Cu toate aceste guvenul maghiar, care și va fi luat informațiunile mai înainte de a fi hotărât, il socotește drept un om primejdios.

„Da, fără îndoială, căci maghiarii consideră „literatura română și cultura poporului român“ drept o primejdie; nu e vorba de tendențe politice, ci de avântul, de dezvoltarea, pe care voia să-l sprijinească omul lucrării pacinice.

„Și dacă simt maghiarii, trebuie să o simțim și noi și trebuie să ne dăm silința de a face, ca toată Europa să o simță: trei milioane de români, cei mai credincioși supuși ai Dinastiei de Habsburg, sânt cuionați, pentru că vor să se desvolte, să easă din ticăloșia, în care eau ținut maghiarii pânăcum, dar nu li mai pot ține.

„Și și cu și ne vin plângeri dela frații nostri și și cu și sosesc oameni, care și au luat lumea în cap; țara e plină de emigrați; un ferment de neliniște s'a ivit de mult în mijlocul nostru și crește în proporții grabnice: și tot nouă ni se aruncă imputarea, că propagăm idei primejdioase și nutrim tendențe revoluționare!?

„Se tem maghiarii de consecuențele culturii poporului român, și cuprinși cum sânt de spaimă ne împing a căuta ca premisă, ca condiție sine qua non a culturii noastre ceea ce nu trebuie să dorim decât ca consecvență a ei. Aceasta e primejdia, care rezultă pentru noi din politica maghiară, o primejdie, pe care trebuie să o avem în vedere, mai ales astăzi, când pacea europeană e amenințată și ntna lăurul țării se pregătesc reforme premature.“

Revista politică.

Sibiu, în 31 Ianuarie

Istoriile cele multe despre lupi sânt cunoscute publicului. Mai cunoscute sânt istoriile despre lupi aceluia ce le-au simțit „bunul“, perdând vite, care erau mai bune în jug, sau se hrănescă familii serace cu lapte, sau se ferească pe contribuabili de esecutori. Cugetam că „istoriile“ aceste au străbătut până la „părinții“ patriei, cari fac legi pentru alții și ei se bat (duelează) îndată ce unuia i se pare că s'a strimbat celalalt cătră densul. Am cugetat, pentru că am aușit că au luat la desbatere un proiect de lege privitoriu la vênat. Pe cât am putut ajunge la cunoștința legii fearele selbatice nu vor perde mult din privilegiile lor. Toată dobânda după lege va fi că comunele având dreptul de a da vênatul în arândă vor mai căpăta un picuș de venit.

În nrul trecut eram suprînși de boala ce se incuibase între diplomați. Ce prin farmec s'au făcut ear sănătoși și Sâmbătă s'au într'unit țoți în adoua conferență în care „Office Reuter“ spune că România și Serbia sânt admise a participa la conferență însă numai cu vot consultativ. Ne mirăm că în aceeași zi dela London s'au telegrafat în doue feluri și adecă cum se vede mai sus și cum se vede în telegrama țiarului „D. Ztg.“ (veți Sciri telegrafice.) în sers opus telegramei dela „office Reuter“. Se așteptăm dar lămurirea afacerii. Protestul anunțat de telegraf că dela București s'a dat reprezentantului României instrucțiune se protesteze contra conclusului confe-

aceasta amicabile, trebuie să mă ții de foarte mincinoasă și de foarte inconsecență dară har domnului eu nu sânt nici una nici alta. Persoana, care eu o numesc din glumă amant, este doctorul în sciințe Stangstadius, despre care nu se poate să nu fi aușit dela unchiul Dtale.

— Doctorul Stangstadius? răspuse Cristiano, ușorat de o mare neplăcere. Ei bine, eu mărturisesc că nu l cunosc, nici după nume. Eu sosesc din țeri indepărtate, unde am trăit până acuma.

Dar, replică Margareta, apoi îmi esplic cum de nu cunosci pe eruditul mineralog aici de față. El este, precum l'ai judecat foarte bine, un om escelent, une ori prea violent, însă fără răutate. Eu pot dice că el este naiv ca un copil și că are zile, când crede serios în pasiunea mea pentru el, și se încearcă a-mi scoate pasiunea aceasta din cap, dîcându mi că un om ca densul aparține universului și nu se poate consacra unei femei.

Eu cunosc pe bunul acesta om de mult, de când a venit în castelul unde locuiam eu, spre a face studii în pământurile noastre. El a remas acolo vre-o câteva săptămâni și de atunci l'au autorizat mătușa mea a mă cerceta, de câte-ori are vre-o afacere în părțile noastre. El este unicul bărbat cunoscut, care l'am aflat aici, căci am să-ți mai spun că baronul Olaus i-a încredințat lucrări la moșiile sale; dară eu zăresc pe mătușa mea densa mă caută și are să mă înfrunte, ai se veși!

— Voesci să nu te vadă? Ascundete între zid și trofea aceasta de vênat.

— Ar trebui să se ascundă și Potin dară nu putem indupleca pe dl Stangstadius să nu ne trudeze. Of! mătușa-mea mă va chinui să joc cu baronul; eu însă mă obstinez a fi schioapă, deși abia simt scrinteala,

— Spereze, că nu esci de loc schioapă?

— Ba totuși. Eu am avut norocirea a cădea chiar acuma pe scară, fiind ea de față. Am și avut, din norocire, ceva durere la încheetura piciorului, și am făcut nu prea rău, grimase, spre a proba că nu sânt în stare a deschide nobilul joc cu domnul casei. Mătușa mea a trebuit să mă inlocuească și eată de ce sânt eu aici; însă aceasta a trecut, eată-o că vine!

Contesa era o muere mică și groasă, rumenă, vicioasă, resolută, abea de trei-deci și cinci de ani, foarte cochetă, dară mai puțin prin galanterie decât prin spirit intrigant. Ea era una din căciulele cele mai înflăcărâte ale Svediei, adecă ea lucra pentru Rusia în contra Franciei, a cărei partizani să numiau „pălării“, și pentru nobilime și clerul luteran în contra regatului, care și căuta naturalmente spriginul său în celelalte clase ale statului în cetățeni și în țerani.

Ea a fost odată frumoasă și era și acuma; ea făcea prin spiritul și vaza sa cuceriri: dară firea ei, când iute când domoală, displicu lui Cristiano.

Dela privirea cea dintăiu el observă în ființa ei o publicitate și o obstinație ce păreau rău augur pentru viitorul Margaretei.

— Ei bine, țise ea cătră Margareta cu ton ascuțit și scurt, ce faci Dta aici, lângă soba asta. ca și când ai fi înghețată? Vino, am să-ți spuie ceva.

— Da, mătușe respuse vicleana Margareta, făcându-se ca și când i-ar cădea greu a să scula; în adevăr că sufer mult de piciorul acesta! Nepu-tând juca mi s'a făcut frig în salonul cel mare.

— Dară cu cine conversezi aci? o întrebă contesa privind spre Cristiano, care se apropiase de dl Stangstadius.

— Cu nepotul amicului Dtale, a dlui Goefle, care tocmai mi s'a prezentat prin dl Stangstadius. Se și-l recomand mătușe?

Cristiano, care nu asculta nici decât la vorbele eruditului, pricepă foarte bine răspunsul Margaretei, și hotărât a risca tot pentru a prelungi raportul său cu nepoata, el salută însuși pe mătușa așa de grațios și cu respect, încât aceasta fù atinsă de exteriorul său favorabil. Trebuie să spunem stimabilului cetitor, că contesa avea mare trebuință de dl Goefle; de aceea ea primă pe Cristiano, deși el n'avea nume nobil, așa bine, ca și când ar aparține neia din familiile cele mai mari ale țerei.

(Va urma)

renței ne face să credem în telegrama dela „office Reuter“ însă și în afaceri politice credința este insuficientă. Demințirile încă joacă un rol care nu merită a fi cu totul desconsiderat.

Aceasta o șicem pentru că nu mai departe de cât alaltaeri „P. Ll.“ era foarte indignat pe cabinetul din Londra, și vîrsânduși necasul pe acesta lăsa se tranpară și necasul asupra admiterei României la conferență cu vot decisiv. Articolul l-am fi reproduc astăzi, dacă împregiurări neatănătoare de noi nu se puneau în ceea reproducerei. De altă parte în același timp când se tînguia „P. L.“, diarele mari primesc dela Londra din cercuri oficioase scirea că conferența va prelungi mandatul comisiunii europene. În privința pretensiunilor României în ceea ce s'atinge de comisiunea mixtă, Englitera ce e drept, a acceptat propunerea Barrère, România însă se opune pretensiunilor austro-ungare; Austro-Ungaria nu se poate considera de stat țermurean, are însă interese importante pe Dunăre. însă și interesele Engliterii sunt importante acolo și dacă se va lua în considerațiune tonagiul și sumele de bani pentru susținerea comisiunii. Englitera întrece cu cele 498.994 tone și 57.005 tone și 3400 punți st. din 1881. Cu toate aceste Englitera nu cere a fi alătura cu celelalte state țermurene în comisiunea micstă. Dacă nu se vor pute complana pretensiunile opuse ale Austro Ungariei și României, va fi mai înțeleptesce a lăsa la o parte cu totul propunerea unei comisiuni mixte ale cărei funcțiuni le vor pute îndeplini tot așa de bine funcționarii comisiunii europene. Prin aceasta s'ar delătura remonstrările României. Cât pentru pretensiunile Rusiei privifoare la gure Chiliei, bărbății de stat ai Engliterii sunt de părere că Rusia numai în canalul Oceacov este liberă a dispune, căci, numai acela se află pe teritoriul ei.

Diarele fraeeze în mare parte, putem dice în cea mai mare parte, sunt cuprinse de o indignațiune amară de zelul miserabil ce va juca Francia la conferența din Londra. Ele desaproabă pe Barrère, despre care susțin a fi primit sub firma sa *avant proiectul* austro-unguresc, fără de al cunoaște și acest Barrère este la conferență, unde are se reprezentă pe Francia, care nare guvern și care ași nu poate da instrucțiuni reprezentanților sei.

Principele Napoleon este eliberat. El se afla în locul de cură *Autenil*, când avocatul seu Lachaud i a adus scirea îmbucurătoare. Oamenii poliției însă nu au voit a elibera fără de a avè ordin dela superiorii lor. Lachaud s'a dus și în scurt timp s'a întors cu un comisar polițian, care i a immanat documentul de eliberare dicend; „Alteță imperială, sîntenți liber!“ Principele a mulțămît, a eșit din locul de cură și la poartă, unde erau amicii și partizanii lui cu trăsuri, s'a suit călare pe calul ce îl ținea gata un servitor și a galopat la locuința sa.

Dela Berlin se scrie că acolo conferența dunăreană nu se consideră decât de o oglindă destinată a descoperi tendențele puterilor pentru o grupare nouă.

Cestiunea Evreilor în casa deputaților Ungariei.

(Urmare. *)

Ivan Simonyi declară a se fi ocupat în mod practic cu cestiunea evreilor. (Ilaritate mare.) El se presentă casei totdeodată ca duplu evreu de onoare, căci a fost de două ori cumétrul unui evreu (Ilaritate viuă.)

Vorbitorul polemizează în contra atacurilor ridicade în casa deputaților asupra mișcării antisemitice. Mocsáry și ministrul președinte vorbiră de reacțiune și netoleranță, Irány de preocupări, de pasiuni oarbe și de alte lucruri și mai grozave.

Presa care în 99% se află în mâna evreilor, acompaniază astfel de expresiuni. Vorbitorul nu e idealist ca Irányi. Acesta de ani încoace propune câte și mai câte, fără ca vre-una din propunerile sale să fie primite. Aceasta însă nu scoate din lînisce pe Irányi. Vorbitorul face politică practică. Între vorbitoriu și Irányi mai există și altă deosebire el (vorbitoriu) e căsătorit, Irányi însă nu; Irányi prin urmare nici n'are copii pe cât scie vorbitoriu. (Ilaritate viuă.) Vorbitorul însă are 6 copii, între aceștia 4 feciori. Ce se face din ei? Profesori, amployați? (Emerich Szalay: Șachter! Ilaritate.) S'au proprietari mari? Nici una nici alta nu se plătesce. Ar fi cu totul altceva dacă fiii săi ar fi evrei. Ei ar eredi spiritul industrial al evreilor, evreii i-ar conduce, dela serviciul militar ar fi eliberați.

Acum întreb pe deputații Irányi și Jokai — esclamă vorbitorul: — Sînt eu de vină, că nu sînt evreu? (Ilaritate viuă.) Sînt de vină copii mei că sînt botezați? Unde a ramas aici egala îndreptățire?

Creștinul nu poate ajunge la nimic; profesorul nu și poate agonisi capital; meseriașul nu poate deveni fabricant; plugarul nu poate ajunge magnat. Unde sînt ași familiile creștine din Budapesta, a căror număr era odinioară mare? Degetele dela o mână sînt ași de ajuns, spre ale numera. Se înmulțesc de altă parte concetățenii nostri evrei, cari se ocupă cu usura; acestia devin bogăți și puternici. După unele deslușiri în privința presei revine vorbitorul la legea despre impatriare, asupra căreia a scris anii trecuți, deși fără folos, de oare ce presa evreească, care se ocupa pe atuncea cu jidana slabă de constituție, Sarah Bernhardt a trecut cu tăcere peste cele scrise.

Vorbitoriu revine asupra mișcărilor din Pojon și arată, că guvernul în estrema sa precauțiune a pășit cu mesuri preventive, pe când nu se ivise nici o urmă de neliniște. Totul îl putem critica, numai pe evrei nu. În comitatul viselburgic s'a făcut colectă pentru înființarea unei foi antisemitice. Abia auși ministrul de interne despre întemplantarea aceasta, și banii adunați fură confiscați, ear pretorele competent primî însărcinarea contra colectanților.

Guvernul a suspendat libertatea presei cu privire la afacerea Tisza Eszlar. Colportagiul fu interdis în întreaga țeară, căci evreii se temeau ca nu cumva pe calea aceasta să se răspândească și pamflete antisemitice. De atunci nu se răspîndesc în țeară nici Shakespeare, nici Petöfi, nici Kossuth și nici Schiller, căci nu o sufer jidani.

Ministrul președinte luptă pe partea jidovilor cu toate, că el însuși e un antisemit clandestin (Ilaritate frenetică.)

El vecsează pe antisemiți și îi lasă astfel să treacă prin proba de foc. Prin aceasta folosesc Coloman Tisza mai mult antisemiților și el (vorbitoriu) îi exprimă pentru aceasta supusa sa devoțiune. (Mare ilaritate.)

Evreii sînt preste tot locul favorizați, creștinii însă persecutați. Unul, care închină pentru Istoczy, se aduse înaintea poliției, ar fi închinat însă respectiv în sîntătea lui Wahrman, nu i s'ar fi întemplant nimic. (Ilaritate.) Sistemul acesta: a favorisa pe jidovi, îl numesc vorbitorul o tactică greșită, impertinentă, din care trag pagubă numai cetățenii creștini.

Președintele admoniează pe vorbitoriu, a nu se folosi de expresiuni neparlamentare. (Aprobare.)

Ivan Simonyi asigură că el s'a ținut totdeuna de acei vorbitori, cari observă cuviința parlamentară și are a mulțămi numai cestiunei evreilor, dacă i se dă ași onoarea, de care colegul seu Csanady se împartășesce de atâte-ori. (Mare ilaritate.) Întors spre Otto Herman, care dîsesse, că conducătorii antisemiților de regulă se ascund, adauge vorbitoriu: nu se cere mare curagiu a te presenta la cravalul poșonian, un craval atât de nevinovat, încât nu i s'a întemplant nici unui-a dintre jidani ceva. El însuși n'a fost de față, ce e drept, căci n'a voit se culeagă invective din partea evreilor. Otto Hermann le-a vorbit la toți din inimă: el a spus, ce sunt. (Strigări în dreapta: ce? ce?)

La întrebarea aceasta rămâne vorbitoriu cu respunsul dator. Jidanul e mai cuminte ca noi continuă vorbitoriu, el a presimțit, că majoritatea se va rescula asupra domniei sale și de aceea s'a pregătit de timpuriu. Pe toți câți îl apară ași îi privește de fiitorii săi sclavi și abuzează cu amicalitatea lor.

Vorbitoriu declară că se apropie de sfîrșitul vorbirei sale. (Aprobare viuă.)

El provoacă țeara a folosi oara a 11-a spre salvarea sa dicend: noi sîntem partida progresistă (ilaritate), noi voim se conducem națiunea în adevăr în pămîntul promis, noi luptăm pentru emancipațiunea creștinilor de sub domnia evreilor.

Vorbitoriu provoacă pe deputați a ceti mîne foile jidane și vor afla că despre vorbirea sa sau nu se va face nici o amintire, sau că o vor batjocori și opugna. Aceasta va fi pentru vorbitor dovadă, că are drept.

Vorbitoriu primesce propunerea de conclud a lui Istoczy și Verhovay.

Ministrul președinte Coloman Tisza! Onorată casa! (Strigări: Se aușim! Mîne!)

N'am de cuget, a ține vorbire, e posibil chiar, că nu numai acum, dar nici chiar mai tîrziu se nu eau cuvîntul în cestiunea aceasta. Deși dnul dep. (Ivan Simonyi) crede, că tăcerea asupra unui lucru are pentru autorul acelu lucru dovada cea mai bună, că are drept, eu totuși cred, că noi vom da în fond respunsul cel mai potrivit la vorbirea dnului deputat dacă o vom trece cu tăcerea. (Aprobare viuă.)

Cu toate acestea se mi se permită unele observări. Cea dintăiu observare e: dacă la o colectă se promite pe față, că numele acelora, cari vor contribui pentru respectivul scop, nu se va publica e invederat că scopul acesta nu poate fi de

natură a fi admis prin lege. (Aprobare.) Contribuțiilor nu li se promite de regulă, că vor fi ținți în secret, din contră li se publică numele și li se cuitează contribuiriile. (Așa e!)

Observarea a doua îmi e: Ce am de a face, dacă dl deputat se ține de o atare personalitate însemnată, încât, deși eu, Otto Hermann și Ludovic Mocsáry, am vorbit numai în general, astfel nu numai nu despre dînsul, dar nici chiar despre Pojon, a avut simțemîntul, că aceasta nu se poate referi decât la mult însemnata s'a persoană. (Ilaritate mare.) Neg, că ași fi făcut vre-o alusuine la persoana sa. (Aprobare.)

Observarea a treia și cea din urmă îmi e: D. deputat a ășit, că eu ași fi antisemit. (Se aușim!) Asigur pe dl deputat, la cas dacă îi face vre-o plăcere: dacă sînt eu antisemit din motivul, că m'am nîzuit prin toate mijloacele cari mi-au stat la dispozițiune, a împedeca înflăcărarea urei contra raselor și a confesiunilor și degenerarea acestora în escedări și prade, apoi voiu rămîne în sensul acesta și pe viitoriu un antisemit, (ilaritate aprobare viuă) și îl asigur, că dacă va voi să și propage în direcțiunea aceasta vederile sale, îl voiu sprigini. Dacă mijloacele de ași nu vor ajunge, voiu esopera dela legislativă și alte mijloace mai cu efect. Înflăcărarea urei de rase și de confesiuni nu o voiu permite-o până când voiu ocupa acest fotoiu.

Otto Hermann: Mă rog de cuvînt în cestiune personală. (Se aușim!) Și eu constat, și provoc spre scopul acesta pe întreaga casă a fi martoră că în vorbirea mea n'am făcut amintire nici de un loc și nici de o persoană. (Așa e!) Dacă d. deputat referă unele lucruri la sine, nu mă impoartă (Aprobare.)

Ivan Simony (arătînd o epistolă): Mi-o ai scris o în epistola aceasta. (Sgomot.)

Otto Hermann: N'am voie a mă ocupa cu astfel de lucruri de nimica. (Mișcare). D. deputat s'a provocat la aceea ce s'a întemplant în casa deputaților și eu am respuns. (Aprobare sgomotoasă.) Dacă d. deputat vorbesce despre demagogi aristocratici și se escusă însuși contra acusei pentru demagogie, îl întreb, de unde e informat despre casurile din incidentul cărora se vede îndemnat a vorbi despre demagogie,

Ivan Simony: Ca și dta o am cetit în foile jidane.

Otto Herman: Că ași fi ajuns prin demagogie la acest loc? D. deputat a fost membru al dietei trecute și ar trebui prin urmare se scie că sau cerut ca se fiu estradat și că dieta s'a și învoit a me estrada, că m'am înfățișat înaintea judecătoriuului luând asupra-mi toată responsabilitatea și că și în alte casuri nu m'am substras dela responsabilitate. (Așa e!) Acum vîd că d. deputat la începutul și sfîrșitul vorbirei sale se ocupă cu Otto Hermann că și-a înbuibat vorbirea cu Ludovic Kossuth și cu alte multe lucruri. Aceasta mă indeamnă se declar, că eu nu primesc nici un fel de solidaritate cu d. deputat, nici din punctul de vedere al partidei independente nici al liberalismului. (Aprobare viuă îndelungată și aplause.)

Ministrul președinte Coloman Tisza: Ca să se inchee odată desbaterea aceasta (Aprobare viuă) ași ruga Onorată casă ca se se țină mîne la 11 oare o ședință. (Sgomot. Strigări: Ași după ameași mîne!) Nam nimic în contră ca să se țină ași dupăameași ședință, aceasta pentru mine ar fi foarte plăcută, sciu însă, că unii din deputații, cari nu pot lipsi de aici sînt împedecați după ameași; de aceea am cugetat la mîne. (Aprobare în dreapta.)

Geza Polonyi: Nici eu n'am nimic în contra de a se ține mîne ședință, ași dori însă se observ, că la cas, când nu s'ar termina mîne desbaterea, să se continue luni, ca să nu ocure în fie care Sâmbătă o desbatere jidovească.

Coloman Thaly: După ce ne aflăm la mijlocul acestei odioase desbateri propun a se continua ași după ameași la 5 oare ședința. (Sgomot. Strigări: Ași! Mîne!)

I. Kallay: se alătură la propunerea lui Thaly cu motivarea, că mîne au celelalte confesiuni serbătoare.

Se votează și se decide a se continua desbaterea mîne la 11 oare a. m.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Roman“.

Mehadia, în Februarie. (Urmare și fine.) Se vedem dar ce dice această lege:

În §. 3. a acelu articol se dice: Comunitățile de avere din confiniul militar, pot dispune liber de avere lor imobilă. În §. 5: „Dacă maioritatea membrilor de ambe secsele îndreptățiti (membrii câștigă dreptul de vot în etate de 18 ani) cer disolvarea legămîntului comuniunei, comuniunea se

poate disoalve. În acest caz se împarte averea mobilă și imobilă între membrii familiei cari trăiesc în, și afară din casă, și între toți cari sunt îndreptățiți la parte, chiar și de ar fi eșit din comuniunea familiară, însă nesatisfăcuți. Srpe întregire vine §. 6, carele hotărăsece „împărțirea are se se întempe după numărul membrilor familiei de ambe secsele. Această hotărere a legii deși în pasagiul 3. al acestui §. se dice că: documentele despre împărțirea efeptuită pe calea păcei între membri, au putere obligătoare, de loc după pertractarea și subscrierea lor înaintea preturei, — totuși au dat și dau privilegiu unor urmări triste cari se nasc dintr'ensă; ba adese ori ea nasce rezultate cari sunt în contradicere cu rațiunea.

Spre întărirea acestei aserțiuni servească numai doue exemple: unul unde tata este cap al comuniunei de împărțit; și alta unde împărțirea se întemplă între frați.

În cazul prim, capul familiei d. e. Dumitru Lup afară de soție are încă trei feciori, Petru, Pavel și Teodor și doue fete; fetele căsătorindu-se mai de timpuriu și au luat partea, și la împărțire n'au nici o pretensiune. — Feciorii încă fiind deja de mult căsătoriți, Petru are 5, Pavel 3, și Teodor 2 copii. Avera are a se împărți deci între părinți, feciori și între membrii familiilor lor.

Aci este de a se însemna că împărțirea se face numai la cererea membrilor preste voința capului familiei, cari în înțelesul §-ului 5, au drept a o cere.

Se vedem acum că din averea, carea d. e. este de prețul următoriu: Casa 200—400 fl., loc de casă și curte 300—400 □ stângini, și cel mult din 10—12 juguri de pământ, — câtă parte se vine membrilor singuratici descendenți din comuniunea familiară? Spița I - a tata ca cap de familie cu soția 2 suflete. Spița a II - a feciorul capului familiei, Pavel cu soția și cu 5 copii 7 „ Spița a III - a feciorul Petru cu soția și cu 3 copii 5 „ Spița a IV - a Teodor, cu soția, 2 copii 4 „ Suma 18 suflete.

După care în înțelesul legii cade pe I - a spița 2/18, pe a II - a 7/18, pe a III - a 5/18 și pe a IV - a spița 4/18 parte.

În urma acestora, abstrăgând dela aceea că între părțile fraților — căroră chiar și după urmarea naturală a legăturii frățești li se cuvine parte egală — se vede o diferență foarte esențială, — părinții betrâni și debili, de multe ori necapabili de lucru, prin urmare avisați la ajutorul fiiilor lor, în locul recompensei de recunoștință pentru crescerea lor, sunt lipsiți de 16/18 — prin urmare mai de toată averea; și partea lor accidentală de 2/18 se poate dice egal cu „sapa de lemn“ sau traista și băta de cumva moartea nu se va îndura mai de timpuriu de ei.

Se ne întoarcem dela acest tablou și se vedem al doilea cas, care în esenția foarte puțin divergiază de cel dintâiu.

În cazul al doilea, în familia comună sunt doi frați, averea deci compete lor. Fratele mai bătrân căsătorindu-se mai de timpuriu are 6 copii adecă o familiă de 8 suflete; fratele mai tinăr căsătorindu-se mai târziu are numai 2 copii adecă o familiă de 4 suflete, prin urmare, conform înțelesului legii din avere, $\frac{2}{3}$ părți compete fratelui mai bătrân, și $\frac{1}{3}$ parte celui mai tinăr; din aceeași avere părintească în carea ei sau născut și au crescut la olaltă ca frați.

Oare nu e firească neindestulirea și invidia născută între acești doi frați din această împărțire?

Și oare putemu-ne opinti cătuși de puțin la punctul că în loc de iubire frățească se incuibă mânia și dorul de răsbunare în inima acelu frate, care au căpătat din averea familiară numai pe jumătate ca celalalt? și această diferență numai din acest motiv, că el căsătorindu se mai târziu, are o familie numai de 4 membri?

Mulți privesc împărțirea după suflete de dreaptă și salutară, fiindcă la mai multe guri, mai multe trebuesc, ceea ce nu se poate nega dacă luăm lucrul din acest punct de vedere, carele la prima vedere se pare just, însă numai la prima vedere; căci practica de toate zilele căștigată din aplicarea acestei legi, dovedesce cu totul contrarul.

Nenumerate exemple asemenea acestor enarate, se pot vedea, unde din incidentul împărțirii averei comune s'au născut toate neindestulirile cari trag după sine miseria părinților, invidia fraților; și cu just cuvânt putem dice ca nici nu se poate altcum după rațiunea timpului de aci! Căci ce vină are un frate, dacă căsătorindu-se ceva mai târziu de cât celalalt, în timpul împărțirii are mai puțini copii? Esperiența ne arată că timpul schimbă toate: așa preste 2—3 ani, poate muri familia fratelui bătrân se se reducă numai la 2—3 membrii, și a celui tinăr se crească la 7—8 membrii! Unde este aci balanțul de dreptate?! Ce se intrevină dar spre indestulirea și linisirea spiritelor escitate din incidentul enarat? Soartea s'au duchul sânt carele se planteze dragostea părintească, fiască și frățească în inimile membrilor familiilor „comunionale“ ca se indestuleze pe fie - care și se i învețe la:

„Sine lege fidem et rectum color“.

Eată dar pentru ce am dis că această lege este atât de imperfectă pentru popor, eată urmările aplicărilor ei, pe cari însuși legislatorii ei se pare că le cunosc, căci după cum se dice, s'au făcut pași pentru modificarea ei, și se așteaptă rezultat favoritor.

Bine! foarte bine ar fi ca cei de sus să privească cu ochii la evenimentele ce se petrec în popor și după cum toate instituțiunile din patrie sunt salutare și mulțămitoare pentru întreaga populațiunea statului, așa se îngrijească și de partea cea imperfectă a legii pentru de a o modifica spre indestulirea și fericirea poporului.

I. B. Chimușiu.

Sciri telegrafice.

London, 10 Februarie. După „Office Reuter“; conferența a hotărit în ședința de astăzi admiterea României și Serbiei la conferență însă numai cu vot, consultativ fără de a avè drept la votare ca puterile cele mari. Cestiunea celor două comisiuni încă n'avenit pe tapet. Conferența a hotărit a ține în secret desbaterile. — Ședința cea mai de aproape va fi Marți Se așteaptă ca lucrările să se sfârșească cât mai îngrabă.

London, 19 Februarie (tel. diar „D. Ztg.“) Admiterea României la conferență și încă cu vot deciziv trecea de lucru hotărit, după cum sunt asigurat din isvor bine informat, încă înainte cu dește zile. Deciziunea conferenței în privința aceasta va avè numai caracter formal. Din contră se vede că în desbaterile prealabile încă nu s'au unit puterile în privința admiterei Serbiei și Bulgariei și hotărira în privința aceasta se va aduce numai în conferență.

București, 11 Februarie. Guvernul a dat reprezententului său instrucțiuni a protesta contra hotăriri conferenței dunărene în puterea cărei România participă numai cu vot consultativ.

București, 11 Februarie. În ședința de astăzi a camerei d. Sturdza ministrul de esterne a comunicat camerei că România este admisă a participa la lucrările conferenței însă numai cu vot consultativ. Ministrul a dis: Guvernul a dat prin telegraf instrucțiuni principelui Ghica

a protesta solemn contra concludului și a' declara, ca România concludelor care se vor aduce fără de participarea ei în cestiunea aceasta, de care puterea aceasta este interesată, și în care este așa de aproape atinsa suveranitatea și independența ei, nu le va recuoasce putere obligătoare. Împărțirea aceasta a fost primită de cameră cu aplause unanime. Fostul ministru de esterne Ionescu — aci conducător al opozițiunei — a declarat: că atât camera, cât și țeara nu poate decât se aprobeze atitudinea cea deamnă, corectă și patriotică, urmată de guvern cu ocașiunea aceasta. Oratorul asigură, că guvernul poate comta pe spriginul unanim al camerei și al țerei și a terminat cu următoarele cuvinte: *Europa va vedea pe toți Românii uniți în pretensiunea dreptului lor legat de libera navigațiune pe Dunăre* (Aplause unanime.)

Varietăți.

* Escelenția Sa Părintele Archiepiscop și Metropolit Miron Romanul a sosit eri la 2 oare p. m. acasă din călătoria făcută la Budapesta în afacerea fundațiunei Gozsdu.

* (Personalial.) Superintendentul ev. aug. dl Dr. G. D. Teutsch a plecat Sâmbătă seara la Budapesta.

* (Bal.) Sâmbătă seara în 5/17 Februarie va avè loc în sala redutei dela „împăratul romanilor“ balul Tipografilor, a căru venit curat va încurge în fondul filantropic cu destinațiunea de a veni într'ajutoriu tipografilor invalidi. Cercetarea acestui bal este așa dară: împreunarea plăcutului cu ceea ce e folositoriu.

* (La darea de seamă) din Nr. trecut al „Tel. Român“, despre rezultatul ce l' a avut petrecerea pompierilor din Săliște, se mai adaug ca contribuitorii marinimoși în favoarea tondulei Încurătorul și sprijinitor a tot ce e bun și frumos, prestatul domn Gregoriu Matheiu cu 5 fl. și dl profesor seminarial Dr. Nicolae Maier cu 3 fl., căroră societatea de pompieri și Sălișteni le aduce cele mai adânci mulțămite.

Săliște în 51 Ianuarie 1883.

Nicolae Borza
preș. comit. arangiator.

Loterie.

Sâmbătă 10 Februarie n. 1883.

Temeșvar:	45	51	36	65	13
Viena:	87	24	45	54	12

Bursa de Viena și Pesta.

Din 10 Februarie n. 1883.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	118.50	118.50
Renta de aur ung. de 4%	86.65	86.60
Renta ung. de hârtie	85.45	85.35
Imprumutul drumurilor de fer ung.	134.50	134.75
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	89.40	89.25
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	110.—	109.50
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	94.10	93.75
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	98.—	98.75
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	96.—	95.75
Obligațiuni urbariale temeșiane	—	97.75
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorțire	97.75	—
Obligațiuni urbariale transilvane	95.75	97.—
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	—	97.50
Obligațiuni ung. de rescumpărarea țecimei de vin	97.50	—
Sorți ungueresci cu premii	99.—	99.—
Sorți de regularea Tisei	97.50	97.75
Datorie de stat austriacă în hârtie	115.—	115.—
Datorie de stat austr. în argint	109.75	109.25
Renta de aur austriacă	77.80	77.65
Sorți de stat dela 1860	129.30	129.—
Acțiuni de bancă austro-ung.	827.—	823.—
Acțiuni de bancă de credit ung.	285.50	284.50
Acțiuni de credit austr.	288.25	288.90
London (pe polița de trei luni)	119.85	119.70
Serisuri fonciari ale institutului „Albina“	100.—	100.—
Galbin	5.63	5.62
Napoleon	9.50 $\frac{1}{2}$	9.49
100 marce nemțesci	68.55	68.55

Nr. 226/1882

[347] 3—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului preoțesc în vacanta parochiă română gr. or. Rogojel din protopresbiteratul Clujului, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare a acestuia.

Venitul preoțesc din toate în bani computat și satorit de cătră comitetul parochial este de 365 fl. și anume:

1. Casa parochială cu 4 chilii 100 fl.
2. Posesia bisericeii, din carea trage venit preotul, este arătoriu 3 jugere 1598 □ orgii, grădina 1 jug. 593 □. Pășunea 7 jug. 308 □, venitul din această posesie s'a computat la preot cu fl. 56. 76 cr.
3. Botezul, 25 casuri în an per 25 cr. fl. 6. 25 cr.
4. Venitul preoțesc la Botezul Domnului 2 fl.
5. Înurmământarea la om mare și mic respective pentru prohodul mare,

la un cas 2 fl. 50 cr. ear' pentru prohodul mic 80 cr. în sumă fl. 33. 6 cr.

6. Pentru cununie anuatim 3 casuri cu 2 fl. 50 cr. în sumă fl. 7. 50 cr.

7. Birul preoțesc dela 75 familii în naturale, dela o familie o metretă grâu sau cucuruz sau orz merța 1 fl. 60 cr. în sumă fl. 119.

8. Lucru cu palma dela 37 familii, o di cu coasa, ear' dela 38 familii o di cu secerea fl. 21.

9. Venitul din pădure după sesia bisericeii pentru preot fl. 20.

Suma totală a venitului preoțesc anuatim este 365 fl.

Concurenții la acest post preoțesc sunt poțitiți a subșterne la subșcrisul petițiunile lor instruite pe basa Statutului organic și a Regulamentului provisoriu congresuale din 1878.

Cluj, 30 Decemvre 1882.

În conțelegere cu comitetul parochial.

V. Roșescu m. p.,
protopresbiter român gr. or.

Zambach și Gavora.

Fabrică de vestminte și recuisite bisericesci

de rit catolic și grec.

[205] 21—30

în Budapesta, strada Vațului, Văczi utca Nr. 17.

Felon sau Odăjdii, Albe, Stihare, Dalmatice, Baldachin, prapori. Toate felurile de steaguri, și pentru societăți industriale (și pentru pompieri) co-

Comande se efectuesc prompt. — Obiectele, cari nu vor conveni, se vor schimba cu altele